

Vršovice 2.9.2012

Pozdrav: Milé děti, milé sestry, milí bratři, vítám vás na našich společných bohoslužbách a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Jak je Bůh dobrý k Izraeli, k těm, kdo jsou čistého srdce!

Ž 73,1

Píseň: 134

Modlitba: Pane Bože, stojíme na začátku nového školního roku a moc Ti děkujeme, že jsme směli přijít sem, do společenství sboru. Že se tu smíme zastavit a ohlížet se za uplynulými prázdninami. Děkovat za všechno, co jsi nám dal, že jsi nás znovu učil si uvědomovat, že náš život i život celého stvoření je Tvůj dar. A že nás i celé stvoření provázíš v každý okamžik.

Děkujeme, že v této jistotě smíme vyhlížet všechno, co nás čeká. Chvilé, kdy se před námi bude otevírat možnost poznávání, chvíle setkání i těšení na ně. Ale i chvíle smutku loučení, zásadních rozhodnutí.

Děkujeme především, že se můžeme těšit na poznávání zvěsti evangelia o Ježíši Kristu v tomto sborovém společenství. Amen.

Čtení: Ex 1,6-21

Píseň: S29

Text: Ex 1,17-21

Haleluja. Chvalte, Hospodinovi služebníci, chvalte jméno Hospodina! Jméno Hospodinovo buď požehnáno nyní i navěky. Haleluja. Ž 113,1-2

Milé děti, existuje jedna hra, jmenuje se Quoridor, kterou nás naučili Ambrožovi. Trochu vám to namaluju. Každý hráč má k dispozici hradby a figurku. V každém tahu si vybírá, jestli pohne figurkou nebo postaví hradbu před soupeře. Kdo jako první dosáhne opačné strany hrací desky je vítěz. To by bylo v pořádku, ale jsou tam protihráči a ti vám tu cestu zahrazují. Je to napínavé, ale já se vám přiznám, že tuto hru nerad hraju.

A teď si představte, že v životě je to také tak. Musíte volit cesty,

musíte se rozhodovat, kudy se vydáte. A těšíte se na to, kam dojdete. Těšíte se na budoucnost. Na co se těšíte vy? Já se vám přiznám, že když jsem byl malý, těšil jsem se, že budu dospělý. Že budu moct dělat spoustu věcí, které zatím dělat nemohu. Ale něco by člověk, ať už malý nebo velký, určitě nejraději. Nejraději by byl, aby někam patřil. Aby ho ostatní měli rádi, aby ho přijímali. A najednou se objeví někdo, kdo vám postaví do cesty hradbu. Tak.

Přečtu vám kousíček z knihy Darebák od Hany Klenkové. Je o klukovi Martinovi, který rozhodně neměl start do života vůbec jednoduchý. Je to starý příběh z doby před Druhou světovou válkou. Příběh o cestě do budoucnosti, kterou neustále někdo přehrazoval.

»Hořelo v ulici pod kostelem. Veliká obecní kůlna, která sousedila s poštmistrovou vilkou, stála v plamenech.

Vrhl jsem se tam. Ze dveří vilky vyběhla poštmistrová, ruce nad hlavou, a křičela jako pomatená: „Pomozte, lidi, vynášejte! Chytneme, přijdeme o všechno!“

Pak zase pádila do domu a lidé, kteří přibíhali ze všech stran, běželi za ní jako dupající stádo. Za chvíli vynášeli peřiny, nábytek, nádobí, házeli všechno na hromadu na ulici, křičeli, pobízeli se. Okamžik jsem zaváhal, pak jsem běžel také. Popadl jsem židli a vynesl jsem ji. Chytl jsem těžký koš s prádlem, potom koberec. Běžel jsem zas a zas. Pomáhal jsem. Byl jsem šťasten, že pomáhám. Vrazil jsem si do nohy kus skla a někdo mě udeřil do hlavy ale to nic nebylo. Pomáhal jsem.

Hasiči se objevili, když jsem vynášel veliký kočárek na panenku. Tak mě uviděla poštmistřova Věra. Přiběhla zřejmě na poslední chvíli, předtím jsem ji nikde nazahlédl. Vrhla se ke mně, vyrvala mi kočárek, zaječela: „Mami! Mami! To je ten kluk, co jeho máma krade. Chtěl mi ukrást kočárek!“

Bezradně jsem se rozhlížel a naslouchal jsem, jak holka ječí, jak lidé hulákají a nadávají mi, jak se to na mne hrne ze všech stran.

Nečekal jsem. Shýbl jsem se a prorazil hloučkem ženských a chlapů. Slyšel jsem, jak za mnou hulákají a hnal jsem se pryč.

Pod náměstím jsem zaběhl do průjezdu jednoho starého domu. Zabouchl jsem vrata, přitiskl jsem se na ně.

Slzy mi pomalu tekly po tvářích. Pomáhal jsem a za to mě chtěli bít. Nic jsem neudělal, a přece mě chtěli trestat. Nekradl jsem, a přece křičeli, že jsem zloděj. Proč?«

Píseň: S408

Kluk Martin měl pocit, že nemá budoucnost. Že ji nemůže mít. Protože ti ostatní mu ji nechtějí povolit. Nechtějí ho mezi sebou.

Jaký bychom Martinovi mohli vybrat biblický příběh? Třeba ten, který jsme si dnes četli z Bible. O lidech, kteří patřili Pánu Bohu. Ale žili v Egyptě, kdysi tam přišli, protože v jejich zemi byl hlad. A v Egyptě jim lidé nerozuměli. Protože byli jiní. Nerozuměli a měli z nich strach. Co měli udělat, když z nich měli strach?

Zkusíme si to namalovat. Tady jsou Egypťané, tady Izraelci. A všichni jsou v jedné zemi. A mezi sebou mají zeď. Myslíte, že mohli v té zemi žít společně? Co byste udělali, aby to šlo? Zbořili tu zeď. Na obrázku to jde, tady prostě zeď škrtne, ale jak to udělat ve skutečnosti. Jak si mohou lidé porozumět? Musí spolu mluvit. Musí se ptát, musí naslouchat.

Ale to chce čas. A lidé nesmí mít jeden z druhého strach. A ten Egypťané měli. A proto vládce Egypta vydal nařízení - když těm lidem nerozumíme a máme z nich strach, tak se jich prostě zbavíme. Žádné boření hradby, mi ji prostě posuneme tak, že ti druzí nebudou mít místo k životu a prostě nebudou. Vezmeme jim budoucnost. A my budeme mít klid. To, děti, lidé dělali nejen tehdy, ale dělají to i dnes. A dělali to lidé i kolem kluka Martina.

A tak pro ty zvláštní lidi, Izrael, připravili tvrdou práci. A ani to jim nestačilo. „Všechnu otročinu, kterou na ně uvalili, jim ještě ztěžovali surovostí.“ Jenže - ti jiní lidé tu pořád byli. A byl tu stále také strach. Že by se faraón poučil - ne, ne. Vymyslel něco ještě horšího. Už si na nic nehrál, už nemluvil o práci, teď rozhodl zcela jasně, že bude židy zabíjet. Když se narodí židovský kluk, tak ho vojáci musí být zabit. A udělají to pěkně porodní báby - ty, které mají miminka do života vítat. Zdá se, že ti mocní mohou všechno. A že ti bezmocní se nemohou bránit. Moc nás zajímá, co na to řekne Pán Bůh. Zajímá nás to kvůli klukovi Martinovi, a také kvůli nám.

Píseň: S281

Co by tak mohl Pán Bůh udělat, aby pomohl svým lidem v Egyptě? Co by měl udělat, aby pomohl klukovi Martinovi? Co by měl udělat, aby život nebyl

jako ta hra Quoridor?

Vždycky jsem si představoval, že by měl udělat něco velikého. Že by se mělo všechno změnit a už by nebyli takoví lidé, jako zlý faraón a ti, kteří vyhnali Martina. Že by Pán Bůh měl lidem vzít všechn ten materiál na hradby, které tak rádi stavějí.

Vidíte, a ono v našem příběhu se stalo něco naprosto obyčejného. Dvě paní, dvě porodní báby, neuposlechly faraónův rozkaz a zachránily spoustu dětí. Které se rozhodly, že nebudou žít podle pravidel mocných. A Pán Bůh z nich měl radost. Čteme, že jim prokazoval dobrodiní. Ale to je hrozně dávno. Zkusíme se podívat, jak to bylo s Martinem.

Martin se dostal do dětského domova, který vedli manželé Trojanovi. Nejdřív se jich bál, zlobil se na lidi, zlobil se i na ně. Báł se lidí a chtěl se jim pomstít za to, že ho mezi sebe nechtějí přijmou. Ale pak, když ukradl ve škole peníze, vyslechl za dveřmi rozhovor mezi panem Trojanem a panem Dolánkem, který si na Martina přišel stěžovat. Rozhovor byl dlouhý, já vám přečtu jenom konec.

» „Prosím, jděte,“ řekl hlas pana Trojana docela tiše.

Uslyšel jsem několik vzteklých kroků. Dolánek přešel ke dveřím a otevřel je. Srdce mi bušilo do žeber jako posedlé. A pak to přišlo.

„Toho gaunera udám!“

A pak přišlo to druhé.

„Neudáte. Rozmyslíte si to. A kdybyste udal, nedám ho. Ten chlapec je můj.“

Dveře se přibouchly, vzteklé kroky se vzdalovaly. Vedle v pracovně byl klid a já jsem také cítil klid. Ten vzrušující proud, který mi probíhal krví, se zastavil. Všechno bylo rozhodnuto, protože ten člověk ve vedlejší místnosti řekl: Ten chlapec je můj.«

To si máme pamatovat. Že na nás Pán Bůh nezapomíná. Že u něj máme budoucnost. Že život nemusí být jako hra Quoridor, kde toho druhého musíme zatlačit do kouta. I kdyby tu byli mocní faraónové, i kdyby tu byli ti, kteří se chtějí zbavit těch druhých, protože jim nerozumí a bojí se jich, kteří chtějí zahradit hradbami jejich cesty - my tak žít nemusíme. My smíme vědět, že se můžeme těšit, že smíme žít v jistotě, že Pán Bůh vždycky do života našeho, ale do života lidí vedle nás, posílá někoho, kdo řekne: „Ten chlapec je můj“.

Amen.

Píseň: S176

Přímluvná modlitba: Pane Bože, děkujeme Ti, že smíme vědět, že naše budoucnost je v Tvých rukách. Že se nemusíme bát snít, těšit se na to, co přijde. A že se nemusíme ostýchat Ti vše odevzdávat v modlitbě.

Dnes myslíme zvláště na školáky a na studenty, kterým zítra začíná nový školní rok. Prosíme, aby se na něj mohli těšit. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za ty, kteří jsou vyřazení ze společenství své třídy. Prosíme za všechny, kdo se cítí sami. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za učitele. Dávej jim radost z práce, sílu a vytrvalost, pomáhej jim ve chvílích, kdy se cítí vyhořelí. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za rodiče. Prosíme za trpělivost a moudrost, jak ve vztahu k dětem, tak k učitelům. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za rodiny v zemích, kde místo řešení problémů se školou musí řešit otázku přežití. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Pane, prosíme o požehnání pro všechny ty, kdo jako kdysi dvě izraelské porodní báby chtějí zastavit zlovolnou likvidaci budoucnosti těch slabých. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Vyslyš nyní, prosíme, naše tiché nebo hlasité chvály nebo prosby.

Voláme k Tobě nyní slovy modlitby, kterou nás naučil náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.“

Ohlášky:

Poslání: Ať vaše radost, vaše dílo i vaše slova vypráví o vaší naději a jsou zaslíbením toho, co přichází od Boha.

Požehnání: Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeku, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. Neboť já, Hospodin, jsem tvůj Bůh. Iz 43,1b-3a

Píseň: 485